

[Sigsgaard.]

ning. I den står der, at guld og sølv og andet, som rart er, tilfalder kongen. Det er altså den lov, man har arbejdet efter indtil i dag, og jeg tror ikke, at man vil finde det underligt, hvis folketetinget synes, at da der nu er gået en 225 år, så kunne vi måske godt kigge lidt på den lovgivning og se at få den revideret. Jeg støtter altså varmt fru Gunhild Dues ønske om, at vi får en antikvitetslovgivning, og imødeser også ministerens bemærkninger om det.

Tilbage til et par bemærkninger om lovforslagene, som de ligger her. Jeg synes, at det ikke er særlig heldigt, som det fremgår af lovforslaget, at museumspædagogen eventuelt kan være deltidsansat, og det tror jeg også er noget, man skal se på i udvalget. Det er nok ikke muligt, hvis denne pædagog skal være andet end en rundviser for skolebørn, at klare det på deltidsbasis, det tror jeg ikke. Det må være tanken, at pædagogens arbejde består i at gøre museet pædagogisk sådan, at formidlingen kan lykkes, og sådan, at vi undgår, at museerne bliver støvede opmagasineringssteder.

Om landsdelsmuseerne vil jeg sige, at jeg synes, der er et åbenbart misforhold mellem kravene til landsdelsmuseerne og så det beløb, der nævnes i § 5, stk. 2, på de 25.000 kr. Jeg tror, det var hr. Jørgen Peder Hansen, der var inde på, at det beløb burde sættes op, og det kan jeg ganske tilslutte mig.

Der er en meget stor mangel på fagligt uddannet personale på dette område, og dér tror jeg det skal understreges, at der er brug for folk med en uddannelse, der passer til det arbejde, de skal udføre. F. eks. kan man spørge, til hvad nytte en videnskabsmand er, hvis arbejdsopgaven er udstillingsarbejde; her kræves nok en anden uddannelse. Jeg kan i den forbindelse støtte de tanker, der indeholdes i betænkningen om uddannelse af museumskonservatorer. Der er brug for den uddannelse, men jeg tror, den skal udvides til også at omfatte andre kategorier, f. eks. som nævnt udstillingsmedarbejdere. Det er meget svært at forestille sig, hvordan personalet skal kunne fylde de lovgivningsrammer ud, som der nu stilles forslag om, med den uddannelse, der i øjeblikket bydes på.

Om tilskuddene fra kommunerne og sammenhængen med statens ydelser vil jeg sige,

at det kan jo nogle gange være vanskeligt at få tilskud fra kommunerne, og det ville derfor nok være rigtigt — men jeg har bemærket mig, at ministeren i bemærkningerne tager afstand fra den tanke — at der gives mulighed for, at ministeriet kan give tilsagn om en garantitum for ekstra aktiviteter; hvis det rigtig skal batte noget, så tror jeg det ville være en god ting.

I øvrigt vil jeg i samme forbindelse sige, at det forekommer mig at være forkert, at der er loft over tilskuddene. Basisåret kan i nogle tilfælde betyde, at nogle museer kommer i klemme, idet de først efter dette år, som man altså tager udgangspunkt i, har fået udvidet aktiviteten og fået behov for større støtte.

Må jeg endelig understrege, at nu får vi jo de store kommuner, de store amtskommuner osv., og dér må man nok være opmærksom på, at det ikke går ud over den lokale kontakt, som er så nødvendig for lokalmuseerne; de er jo stærkt afhængige af den, og man kan måske frygte, at den delvis går tabt i det øjeblik, området bliver for stort; medmindre man gør noget aktivt for at bevare den. Målet er jo ikke blot at få den lokale befolkning ind på museerne, men i lige så høj grad at gøre folk aktivt interesserede også til gavn for forskningen, sådan at de kommer til museerne med ting osv.

Der er altså en række ting, som jeg håber at udvalget vil se på, men når det er sagt, vil jeg da gerne til slut understrege, at lovforslagene betyder store fremskridt; jeg håber, at fremskridtene efter udvalgsbehandlingen vil være endnu større.

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helweg Petersen): Jeg takker for den tilslutning, forslagene har fået. Der er fra ordførernes side gjort en række interessante synspunkter gældende, som vi kan se nærmere på i udvalget.

Flere af ordførerne har været inde på forbindelsen til kulturbetænkningen, og dér vil jeg gerne sige, at det jo ikke er sådan, at vi straks kan gennemføre alle de gode intentioner, som betænkningen rummer. Vi ville gerne i kulturministeriet kunne komme farende til folketetinget med nogle lovforslag, der åbnede veje til løsninger, der er peget på i betænkningen, men det lader sig ikke